
„FENOMENÁLNÍ FANTASY!“
AMAZON.COM
V. E. SCHWABOVÁ
Setkání stínů
argo

Setkání stínů

V. E. SCHWABOVÁ

argo

Magie a mág jsou dvě misky vah. Magie je chaos, mág musí znát klid. Popraskané duše džbán sílu neudrží a nechá ji darmo do všech směrů unikat.

TIEREN SERENSE
představený londýnské Svatyně

KAPITOLA PRVNÍ

ZLODĚJKA NA MOŘI

I

Arnéské moře.

Delilah Bardová šla vždycky potížím naproti.

Odjakživa byla toho názoru, že je to lepší než čekat, až si potíže najdou ji. Ale teď – v malém člunu pro dva bez vesel uprostřed oceánu, bez země na dohled a vybavena jen provazem, kterým měla svázané ruce – si pomyslela, že je možná načase změnit názor.

Měsíc nebyl vidět a moře s nebem zrcadlily hvězdnou temnotu do všech stran. Hranici mezi nahoře a dole tak označovalo jen tiché šplouchání vody pod pohupující se loďkou. Nekonečné odrazy obvykle probouzely v Lile pocit, že se ocitla v samotném srdci vesmíru.

Dnes v noci, unášena mořem bůhvíkam, ale chtěla spíš křičet.

Místo toho mžourala do lesku vzdálených světel. Lodní lucerny odlišoval od hvězdného třpytu jen jejich načervenalý odstín. Delilah bezmocně sledovala, jak se od ní loď – její loď – každým okamžikem pomalu, ale jistě vzdaluje.

Do hrdla se jí dral úzkostný výkřik, ale ovládla se.

Jmenuji se Delilah Bardová, řekla si v duchu a cítila, jak se jí provazy zařezávají do kůže. *Jsem zlodějka, pirátka a cestovatelka. Prošla jsem třemi různými světy a přežila jsem. Prolévala jsem královskou krev a držela v dlani samu magii. Ani loď s plnou posádkou nedokáže to, co já. Nikoho nepotřebuji.*

Patřím mezi prokleté.

Když si takhle dodala kuráž, opřela se zády o bok člunu a zahleděla se do nekonečné noci.

Mohlo to být i horší, pomyslela si a najednou ucítila, jak jí voda olizuje podrážky bot. Podívala se na dno člunu. V lodi byla díra. Nebyla sice velká, ale to Lilu moc neuklidňovalo – loď s drobnou prasklinou se potopí sice pomaleji, ale potopí se tak jako tak.

Lila temně zavrčela a podívala se na hrubý provaz, který se jí zařezával do zápěstí. Teď byla těm lotrům dvojnásob vděčná, že jí nechali volné aspoň nohy, i když ji v pohybu omezovaly ty otřesné šaty. Róba byla ušita z jemňoučké tenké zelené tkaniny, spodničky sahaly až na zem a pas měla Lila tak stažený, že sotva dýchala. *Proč, bože můj, si ženy musejí takhle ubližovat*?

Vody na dně člunu přibývalo a Lila věděla, že se nesmí nechat rozptylovat. Nadechla se tak zhluboka, jak jí to úbor dovolil, a v duchu si udělala seznam svého skromného a rychle vlhnoucího vybavení, které se skládalo ze soudku piva (dárek na rozloučenou), tří nožů (ukrytých), půltuctu světlic (kterými ji vybavili ti samí muži, kteří ji spustili na volné moře), výše zmíněných šatů (čert jí je byl dlužen) a obsahu sukní a kapes (k přežití naprosto nezbytného).

Lila vzala jednu světlici. Podobala se rachejtli z ohňostroje a stačilo jí udeřit o něco pevného, aby z ní vytryskl proud barevného světla. Světlice nevybuchovaly, jejich světlo bylo jasné a stálé, dost silné na to, aby prořízlo temnotu jako nůž. Každá svítila čtvrt hodiny a jejich barvy měly na otevřeném moři jasně daný význam: žlutá znamenala potápějící se loď, zelená nemoc na palubě, bílá blíže neurčenou nouzi a červená útok pirátů.

Lila měla k dispozici jednu světlici od každé barvy. Prsty přejížděla z jedné na druhou a zvažovala své možnosti. Při pohledu na stoupající hladinu vody se rozhodla pro žlutou. Oběma rukama ji zvedla do výšky a udeřila s ní o bok člunu.

Ze světlice vytrysklo oslepující světlo. Svět kolem Lily se rozdělil na dvě poloviny – zlatobílý ohňostroj kolem jejích rukou a husté černé nic, které ji obklopovalo. Následující půl minuty strávila klením, přičemž usilovným mrkáním rozháněla slzy, které jí náhlý a prudký jas vháněl do očí. Zároveň se snažila držet světlici vysoko ve vzduchu a co nejdál od obličeje. Pak začala počítat. Sotva si oči konečně zvykly, světlo zeslábloo, párkrát zablikalo a zhaslo. Pozorně prohlížela obzor, jestli nezahlédne nějakou loď, ale neviděla nic a voda v člunu jí pomalu stoupala k lýtkům. Zvedla druhou světlici – bílou na znamení nouze – a uhodila s ní o dřevo. Na chvíli zabořila tvář do rukávu a začala odpočítávat ubíhající minuty. Pak upřeně hleděla do okolní noci, jestli neuvidí nějakou známku života.

„No tak," šeptala, „no tak, no tak, no tak…" Její hlas zanikal v sykotu dohasínající světlice a brzy člun znovu zahalila temnota.

Lila zaskřípala zuby.

Podle množství vody v člunu odhadovala, že jí zbývá sotva čtvrt hodiny (tedy jedna světlice), než začne klesat pod hladinu.

Vtom se něco otřelo o dřevěný bok člunu. Něco zubatého.

Pokud je bůh, pomyslela si, *nějaký vládce na nebesích, nejvyšší bytost, nebo prostě kdokoliv, kdo sedí tam nahoře (nebo dole) a komu by nemuselo být lhostejné, jestli se dožiju příštího dne, tak teď je ta pravá chvíle, aby se do celé věci vložil – ať už ze soucitu nebo pro zábavu*.

S touhle myšlenkou vzala do rukou červenou světlici (určenou k varování před piráty), uhodila s ní o člun a noc se oblékla do karmínového světla. Na okamžik jí to připomnělo řeku Isle v Londýně. Nevzpomínala ovšem na svůj Londýn – pokud to bezútěšné město vůbec kdy bylo *její* –, ani na smrtelně bledý Bílý Londýn, který zpečetil osudy Athose, Astrid a Hollanda, ale na *jeho* Londýn. Kellův Londýn.

Kell najednou zazářil v jejích vzpomínkách jasně jako světlice – kaštanově hnědé vlasy a věčná vráska mezi očima, z nichž jedno bylo modré, druhé černé. *Antari*. Magický jinoch. Princ.

Podívala se přímo do plamene světlice, dokud jí rudé světlo nevypálilo ten obraz ze sítnice. Teď měla naléhavější starosti. Voda stále stoupala. Světlo skomíralo. O loď se otíraly stíny.

Pak to uviděla, okamžik předtím než rudá záře pirátské světlice definitivně vyhasla.

Nejdřív to vypadalo jako obyčejný chomáč mlhy na mořské hladině, který ale brzy nabyl podobu přízraku lodi. Nablýskaný černý trup a temně lesklé plachty jako by na okrajích splývaly s nocí a lucerny rozmístěné na palubě lodi byly tak malé a jejich světlo natolik mdlé, že se daly snadno zaměnit za třpyt hvězd. Lile se podařilo loď zaostřit, až když připlula dost blízko na to, aby na jejích bocích zatančilo skomírající červené světlo. V tu chvíli už ji ale měla skoro nad hlavou.

V přidušené záři světlice se jí povedlo přečíst jméno plavidla, vyvedené lesklými písmeny na lodním trupu. *Is Ranes Gast*.

Měděný zloděj.

Překvapením a úlevou Lile klesla brada. Maličko, jen tak sama pro sebe se usmála, a pak úsměv rychle nahradila patřičnější grimasou – směsicí vděku, úpěnlivé prosby a špetkou opatrné naděje.

Světlice zablikala a zhasla, ale loď už byla přímo vedle ní – tak blízko, že Lila rozeznávala i obličeje mužů, kteří se nakláněli přes zábradlí.

„*Tosa*!“ vykřikla arnésky a opatrně vstala, aby nerozhoupala maličký potápějící se člun. *Pomoc*. Zranitelnost jí nebyla vlastní, ale v potápějícím se člunu, se spoutanými zápěstími a ve vodou nacucaných zelených šatech se ji před zraky posádky snažila alespoň co nejvěrněji napodobit. Připadala si směšná.

„*Kers la*?“ řekl jeden z mužů a patřilo to spíš jeho kumpánům než jí. *Co to je?*

„Dáreček?“ řekl další.

„To by ses ale musel rozdělit,“ zamumlal třetí.

Další přidali ještě pár hrubějších poznámek a Lile zatrnulo. Byla ráda, že jejich přízvuk je tak nasáklý bahnem a slanou vodní tříští, že všem slovům nerozumí, i když jejich smysl se dal snadno vytušit.

„Co to tam dole vyvádíš?“ zeptal se jeden, který měl tak tmavou kůži, že se její okraje vpíjely do okolní noci.

Lila nebyla se svou arnéštinou ještě zdaleka spokojená, ale čtyři měsíce strávené na moři s muži, kteří nemluvili anglicky, udělaly své.

„*Sensan*,“ odpověděla Lila – *potápím se* –, což jí u posádky sbíhající se na palubě vysloužilo salvu smíchu. Nevypadalo to však, že by s pomocí nějak spěchali. Lila zvedla ruce, aby jim ukázala provaz. „Potřebuju vaši pomoc,“ řekla pomalu větu, jejíž výslovnost si pilně cvičila.

„To vidím,“ křikl chlap.

„Proč někdo vyhazuje takovou pěknou věc?“ zabručel další.

„Třeba je rozbitá.“

„Nevypadá…“

„Hej, holka! Jsi pěkně celá pohromadě?“

„Nejlepší bude, když nám to ukážeš!“

„Co má všechen ten virvál znamenat?“ zahřímal náhle jiný hlas a chvíli nato se na boku lodi zjevil mužský tenký jako tyčka, s hluboko zapadlýma očima a řídnoucími černými vlasy. Opřel se o dřevěné zábradlí a podíval se na Lilu, zatímco ostatní bázlivě ustoupili. Chvíli si zadumaně prohlížel její šaty, provaz, soudek a člun.

Kapitán, hádala Lila.

„Zdá se, že máte potíže,“ zavolal na ni. Nemusel ani zvyšovat hlas, a přesto jeho slova doléhala až k ní. Měl slabý, ale rozpoznatelný arnéský přízvuk.

„Jste mimořádně vnímavý,“ odpověděla dřív, než si to stihla rozmyslet. Taková drzost byla sázkou do loterie, ale pokud Lila bez ohledu na svou zoufalou situaci v něčem vynikala, bylo to čtení náznaků. A ten hubený chlapík se zcela evidentně usmál.

Ukázka elektronické knihy

„Ukradli mi loď," pokračovala, „a tahle nová, jak sám vidíte, už dlouho nevydrží…"

Přerušil ji. „Nepopovídali bychom si líp na palubě?"

Lila přikývla a tiše si oddychla. Začínala mít strach, že zase odplují a nechají ji osudu. Nemusela to být nutně horší varianta (vzhledem k oplzlým narážkám členů posádky a jejich ještě oplzlejším pohledům), ale zatímco tady dole neměla Lila nic, tam nahoře by získala aspoň naději.

Někdo shodil z boku lodi provaz, jehož zatížený konec šplouchl do stoupající vody u jejích nohou. Lila ho chytila a s jeho pomocí přitáhla člun k provazovému žebříku, který jí posádka spustila. Než ale stihla vystoupit na první příčku, dva námořníci začali slézat k ní. Sotva z žebříku seskočili, člun se začal potápět o poznání rychleji. Nezdálo se, že by jim to nějak vadilo. Jeden se jal strkat nahoru soudek piva a druhý, k Lilině značné nevoli, se chystal vynést nahoru ji. Přehodil si ji přes rameno a ona musela zapojit veškeré sebeovládání (kterého nikdy neměla na rozdávání), aby mu nevrazila nůž do zad. Tím spíš když ucítila, jak jí zasunul ruce pod sukni.

Zaryla si nehty do dlaní, a než ji námořník konečně postavil na palubu hned vedle soudku s pivem („Je mnohem těžší, než vypadá," bručel si pro sebe, „a zdaleka ne tak měkoučká…"), udělalo se jí v kůži osm malých krvavých půlměsíčků.

„Parchant," sykla si anglicky sama pro sebe. Muž na ni mrkl a zahuhňal cosi v tom smyslu, že snad bude měkká aspoň tam, kde na tom záleží. Lila si v duchu přísahala, že ho zabije. Co nejpomaleji.

Pak se napřímila a zjistila, že stojí přímo uprostřed hloučku námořníků.

Vlastně ne, tohle samozřejmě žádní námořníci nebyli.

Byli to piráti. Byli špinaví, ošlehaní mořem a vysušení sluncem, s tmavou kůží a oblečením vybleným sluneční září. Každý měl přes hrdlo vytetovaný nůž, znak pirátů z Měděného zloděje. Lila

kolem sebe napočítala sedm mužů, pět obsluhovalo plachty a lanoví. V podpalubí jich mohlo být podle jejího odhadu dalšího zhruba půl tuctu. Osmnáct. Raději to zaokrouhlila na dvacet.

Chlap tenký jako tyčka vystoupil z kruhu a přikročil k ní.

„*Solase*," řekl a rozpřáhl paže. „Moji muži mají víc drzosti a kuráže než vychování." Položil jí ruce na nabíraná zelená ramínka šatů. Všimla si, že má za nehty krev. „Celá se třesete."

„Štěstěna se ke mně dnes obrátila zády," řekla Lila a při pohledu na hrubiánsky vyhlížející posádku doufala, že ji neopustí úplně.

Hubeňour se usmál. V ústech měl překvapivě hodně zubů. „*Anesh,*" řekl, „teď jste se ocitla v mnohem spolehlivějších rukách."

Lila toho o posádce Měděného zloděje slyšela už dost, takže ani na okamžik nezapochybovala, že kapitán lže, ale předstírala pravý opak. „Čí ruce to přesně jsou?" zeptala se, zatímco si na kost vychrtlý muž přiložil hřbet její ruky k popraskaným rtům, aniž se nejprve obtěžoval rozvázat jí zápěstí. „Jmenuji se Baliz Kasnov," řekl. „Jsem proslulý kapitán Měděného zloděje."

Skvělé. Kasnov byl v arnéských mořích legendou. Posádku měl sice nepočetnou, ale o to přičinlivější. Libovala si v přepadání lodí a podřezávání hrdel v nejtemnějších hodinách před rozbřeskem, načež pokaždé zmizela i s nákladem a mrtvé nechávala na palubě postupnému rozkladu. Kapitán vypadal sice podvyživeně, ale když šlo o poklady (hlavně ty tekuté), neznal míru. Lila věděla, že Měděný zloděj má namířeno na severní pobřeží k městu jménem Sol, kde se chystá přepadnout loď s mimořádně objemnou zásilkou vynikající pálenky. „Baliz Kasnov," zopakovala jeho jméno, jako by ho nikdy v životě neslyšela.

„A vy?"

„Delilah Bardová. Někdejší majitelka Zlaté rybky."

„Někdejší?" podivil se Kasnov. Jeho muži, evidentně rozmrzelí z toho, že Lila je pořád ještě oblečená, se začali dobývat do soudku.

„Nuže, slečno Bardová," řekl a spiklenecky jí provlékl paži pod loktem, „nechtěla byste mi povyprávět, jak jste se ocitla v tom malém člunu? Moře není zrovna vhodné místo pro krásnou mladou dámu."

„*Vaskens*," řekla – *piráti* –, jako by neměla tušení, že tohle označení se vztahuje i na její zachránce. „Ukradli mi loď, kterou jsem dostala od otce jako svatební dar... Měli jsme namířeno do Fara. Vypluli jsme předevčírem... Objevili se jako blesk z čistého nebe a vzali Zlatou rybku útokem …" Tuhle řeč si pečlivě nacvičila – nejen slova, ale také odmlky. „Mého muže… mého muže zabili. Zabili i kapitána. A většinu posádky." Tady Lila záměrně přešla do angličtiny. „Všechno se to seběhlo tak rychle…" Zarazila se, jako by jí ta slova vyklouzla omylem.

Kapitán ale návnadu spolkl i s navijákem. „Odkud jste?"

„Z Londýna," řekla a nechala svůj přízvuk zaznít naplno. V posádce to zašumělo. Lila pokračovala, aby stihla příběh dovyprávět. „Rybka byla malá loď, ale měla velkou cenu. Byla naložená zásobami na celý měsíc. Vezli jsme jídlo, pití… peníze. Jak už jsem říkala, byl to dar. A teď je pryč."

Tak docela pryč však Rybka ještě nebyla. Lila se ohlédla přes lodní zábradlí. Loď byla na vzdáleném obzoru pořád ještě viditelná v podobě malé světlé šmouhy. Zdálo se, jako by zastavila svůj ústup a vyčkávala. Piráti následovali lačnýma očima směr Lilina pohledu.

„Kolik mužů?" zeptal se Kasnov.

„Dost. Sedm. Možná osm."

Piráti se chamtivě zazubili a Lila snadno uhádla, co se jim honí hlavou. Měli dvojnásobnou přesilu a k tomu loď, která se uměla skrýt uprostřed noci jako stín. Kdyby se jim podařilo prchající štědrou kořist dostihnout… Cítila, jak si ji Baliz Kasnov přísně poměřuje. Opětovala jeho pohled a maně ji napadlo, jestli náhodou neovládá magii. I když většina lodí byla chráněna nějakým zaříkáním, které jim mělo zaručit bezpečnou a pohodlnou plavbu, málokterý z mužů,

s kterými se na moři setkala, měl pro umění živlových sil nadání. Alucard říkal, že magické dovednosti jsou natolik cenné, že každý, kdo má skutečný dar, získá nabídku nějakého výnosného zaměstnání na souši. Na moři se mágové soustřeďovali prakticky výhradně na hlavní dva živly, vodu a vítr, ale příliv uměl přivolat jen málokdo a většina stejně nakonec při dalekých plavbách dávala přednost staré dobré oceli. Na tom Lile nepřišlo nic zvláštního – sama měla také po těle poschovávaných několik ostrých čepelí.

„Proč vás ušetřili?“ zeptal se Kasnov.

„Opravdu byste to tak nazval?“ odpověděla protiotázkou.

Kapitán si olízl rty. Cítila, že už se rozhodl, jak naložit s lodí na obzoru. Teď přemýšlel, co udělat s ní. Měděný zloděj nebyl pověstný milosrdenstvím.

„Balizi…“ ozval se jeden z pirátů, ten, jehož kůže byla ze všech nejtmavší. Chytil kapitána za rameno a pošeptal mu něco do ucha. K Lile se doneslo jen pár zamumlaných slov. *Londýňané*. *Bohatí*. A *výkupné*. Na kapitánových rtech se pomalu usazoval široký úsměv.

„*Anesh*,“ přikývl a obrátil se k celé posádce: „Plné plachty! Směr jihozápad! Ulovíme zlatou rybku.“

Muži souhlasně zajásali.

„Máte za sebou krušnou noc, paní,“ řekl Kasnov a odvedl Lilu ke schůdkům. „Doprovodím vás do vaší kajuty, kde budete mít nepochybně větší pohodlí.“

Za sebou zaslechla zvuk otvíraného soudku a nalévání piva. Když ji kapitán vedl do podpalubí, usmála se.

✠ ✠ ✠

Kasnov se v kajutě naštěstí nezdržel.

Zavedl ji dovnitř a zase zmizel, aniž jí rozvázal ruce. Dveře za sebou zamkl. Lile se ulevilo. V podpalubí zahlédla jen další tři muže.

To znamenalo, že jich na palubě Měděného zloděje je celkem patnáct.

Posadila se na pelest kapitánské postele a napočítala do deseti, pak do dvaceti a do třiceti, zatímco jí nad hlavou duněly kroky a loď se obracela směrem k prchajícímu plavidlu. Ani se neobtěžovali ji prohledat, aby zjistili, jestli u sebe nemá zbraně. Poněkud lehkovážné, pomyslela si Lila a vytáhla z boty nůž. Jediným nacvičeným gestem ho v rukou obrátila a přeřízla jím provazy, které se svezly na podlahu. Pak si se spokojeným pobrukováním promnula zápěstí. Notovala si písničku o strašidle jménem Sarows, které po nocích údajně straší na vzpurných lodích.

Jak poznáš, že se Sarows sápe?

(Sápe se, sápe se na palubu?)

Lila si vykasala šaty, pevně je sevřela oběma rukama a zabrala; sukně se s trhnutím oddělila a odhalila těsně padnoucí černé kalhoty, které se směrem dolů ještě zužovaly. Nad koleny měla pouzdra s noži. Zasunula si ten botní pod korzet na zádech a přeřízla stuhy, aby se jí volněji dýchalo.

Když vítr utichá, ale dál ti v uších zní.

(V uších zní, v hlavě zní, v krvi zní, v kostech zní.)

Odhodila zelenou sukni na postel a rozřízla ji od okraje až po roztřepený lem. V jemné látce se ukrývalo půl tuctu tenkých tyček, které plnily funkci kostic a vypadaly jako světlice, ale ve skutečnosti nebyly ani jedno. Vrátila nůž do boty a jednu po druhé vyprostila tyčky z látky.

Když se vlny utiší, ale voda nese loď dál.

(Nese ji dál, nese ji pryč, loď samotnou.)

Kdesi nad její hlavou cosi zadunělo, jako když padne k zemi lidské tělo. Pak další a další. Pivo začínalo účinkovat. Lila vzala kus černé látky, z jedné strany ho pomazala uhlím a přivázala si ho kolem nosu a úst.

Když se hvězdy s měsícem skrývají před tmou,

(Protože tma není prázdná, ó ne.)

(Tma není prázdná, ó ne.)

Poslední věc, kterou Lila vylovila ze záhybů zelené sukně, byla její maska – prostá škraboška z černé kůže, docela obyčejná až na dvojici rohů, které z ní s neobvyklou a děsivou elegancí vystupovaly nad obočím. Lila si ji upravila na nose a uvázala tkanicí za hlavou.

Jak poznáš, že se Sarows sápe?

(Sápe se, sápe se na palubu?)

V rohu kapitánovy kabiny stálo opřené zrcadlo, z poloviny opryskané stářím. Ve stejnou chvíli, kdy v něm zahlédla svůj odraz, uslyšela na schodech kroky.

Nepoznáš, nepoznáš, nepoznal bys, že přichází,

(Nikdy to nepoznáš.)

Lila se pod maskou usmála. Pak se otočila a přitiskla se zády ke stěně. O zlomek vteřiny později se dveře kapitánovy kajuty rozletěly dokořán, ale už bylo pozdě.

Lila škrtla tenkou hůlkou o dřevo stejně, jako to předtím udělala se světlicí, ale namísto světla se z konce tyčky vyvalil jen oblak světlého dýmu. Hodila dýmající tyčku do chodby a poslouchala, jak muži vrávorají a zajíkají se kašlem, dokud je omamný kouř neskolil k zemi.

To máme dva, pomyslela si Lila, když překračovala jejich těla.

Třináct jich zbývá.

II

Loď byla bez kormidelníka.

Natočila se bokem k vlnám, a jak do ní voda narážela ze strany, místo aby ji loď rozrážela přídí, celá se Lile pod nohama nepříjemně houpala.

Ukázka elektronické knihy

Když se srazila s prvním pirátem, byla už v polovině schodiště. Byl to chlap jako hora, ale pod vlivem piva a drogy, která do něj byla přimíchána, se malátně potácel. Lila se mu vysmekla a kopancem ho zasáhla přímo do prsní kosti. Narazil do stěny tak prudce, až v něm zapraštěly kosti. Zasténal, sklouzl, a než se jeho čelist potkala se špičkou Liliny boty, stihl ještě vypustit z úst polovinu jakési kletby. Hlava mu poskočila a pak se mu bezvládně svezla na prsa.

Dvanáct.

Nahoře zaduněly kroky.

Rozsvítila další tyčku a hodila ji nahoru na schodiště. V tu samou chvíli vnikli do podpalubí tři další muži. Když první zahlédl kouř, snažil se rychle vycouvat, ale zabránila mu v tom setrvačnost druhého a třetího. Netrvalo dlouho a všichni kašlali, sípali a poroučeli se na dřevěné schodiště.

Devět.

Lila do nejbližšího těla šťouchla botou, načež piráty překročila a vyběhla po schodech. U východu na palubu se zarazila. Zůstala chvíli skryta v přítmí schodiště a sledovala, jestli nezahlédne nějaké známky života. Když se nic nedělo, strhla si z úst hadr pomazaný uhlím, zhluboka se nadechla čerstvého zimního vzduchu a vykročila do noci.

Paluba byla posetá lidskými těly. Lila je cestou počítala a každé z nich odečetla od celkového počtu pirátů.

Osm. Sedm. Šest. Pět. Čtyři. Tři. Dva.

Zastavila se a chvíli si bezvládná těla prohlížela. Pak se najednou u zábradlí cosi pohnulo. Vytáhla nůž z pouzdra na stehně (byl to jeden z jejích nejoblíbenějších – měl silnou čepel a nad rukojetí chránič v podobě kovových kloubů) a s tichým broukáním se rázným krokem vydala k pomalu se šourající postavě.

Jak poznáš, že se Sarows sápe?

(Sápe se, sápe se na palubu?)